

նանիք կ'ընէ Վիքթոր Հիւկօի ոտանաւորները եւ Տըլաքրուայի նկարները :

« Տեղեկութիւններ քաղելու այդ եղանակը չի բաւեր այլ եւս « 89ի ժողովրդին զաւակնաբուն », որոնք թէն ու իրենան կարգացած են, ինչպէս եւ Ապու եւ իր ժամանակակից Յուսասանը : Գալով ինձ, ես իմ սեղեկութիւններու քաղած եմ, ոչ թէ Լուվրի Մուշեղնին մէջ կամ դետափի գրափառաներուն մօտ, այլ Սեյանիկ, Սոֆիա, Պոլիս, Տրապիզոն եւ նոյն իսկ Գիօ :

« Ընդունեցէք, եւն.

ՔԼՈՏ ՖԱՐԷՐ

Մեքիկէր տը Յրաւն իր Օգոստոս 1ի քիւին մեզ հրատարակեց հետեւեալ նամակը :

« Հայկական ինքրոյն վրայ Հայու մը հետ վիճելէ զգուշանալով, Պ. Ֆարէր ցոյց կուտայ այնքան իմաստութիւն որքան բարեշնորհութիւն :

« Կ'ուզեմ սակայն բողոքել, այս անգամ ոչ թէ իրը Հայ, այլ իրը գրական մարդ, այն տեսակ մը արհամարհանքին դէմ զոր Պ. Ֆարէր կը տածէ գրեթե եւ նկարներու մասին :

« Ես կը կարծեմ թէ Հիւկօի գիրք մը եւ Տըլաքրուայի նկար մը անհունապէս աւելի ճշդ-մատուցիւն, իրերու աւելի ճիշդ բնութեամբ կը պարզակենք քան « Սեյանիկի, Սոֆիայի, Պոլիսի, Տրապիզոնի եւ նոյն իսկ Գիօի » մէջ անձնապէս կատարուած հարեւանցի եւ չապճեպ գիտողութիւններ :

« Ինչ որ՝ արդէն՝ պէտք է տեսնել Հիւկօներու ու Տըլաքրուաներու գործին մէջ, այն ոգին է որով այդ անմարի տէր մարդիկը, որ միանգամայն արտի տէր մարդիկ էին, նկատած են Արեւելքի կեղեքուած ժողովուրդներու դատը : 89ը, ոչ միայն մարդկային իրաւանց յայտարարութիւնն է, այլ եւ յայտարարութիւնը իւրաքանչիւր ժողովրդի ազատութեան իրաւունքին : Հիւկօ եւ Տըլաքրուա հաւատարիմ են եղած այդ մեծ սկզբունքներուն Փոխանակ յամենալու ստրկիչ այն թերութիւնները զոր Յուները կրնային ունենալ, մէկ բան մը միայն տեսած են, — ժողովուրդ մը՝ կապիտալիստութեան մը լուծին տակ ջանքախառած, եւ որ տաղանթի նամար տածաների պայքար մը կը մղէ : Եւ իրենց նանձարին բոլոր զորութեանքն ու բոլոր վիճամանութեամբը նպաստած են Յուստանի ազատման : Թէն եւ իրենան, զոր Պ. Ֆարէր կը հակադրէ Հիւկօին եւ Տըլաքրուային (թէպէտեւ անոնք ալ ուրիշ բան չեն եղած թայն թէն զիրք շնոցներ), կարծեմ թէ երբեք չեն խորձած իւրեքը ընթերցող պաշտպանել : Գալով Ապուլին, Պ. Ֆարէր պիտի խառնուի թէ շատ փաթիլի է ան՝ հրկուս ոտանալիկ նկարներուն քով : անհամ կատար մըն է՝ Հիւկօի եւ Տըլաքրուայի ազնիւ գիրքին նստամիծար նամարի Ապուլի մը ծագրանքները, որոնք իրաւ է թէ

անմեղ էին, քանի որ արդէն իսկ ազատագրուած ժողովրդի մը վրայ կ'իշխային :

Ա. Չ.

Պ. Ֆարէր այլ եւս չպատահանեց :

ԵՒՐՈՊԱԿԱՆ ԿԱՐԴԻՐԸ

ՀԱՅ ԳՐԱԿԱՆՈՒԹԵԱՆ ՄՈՍԿՆ

Revue de Paris իր օգոստոս 9ի թիւին մէջ հետեւեալ տողերը նուիրած է Les Trouvères arméniens գրքին :

« Հայ հայրենասերներ, որ կը ցանկան եւրոպայի ուշագրութիւնը, իրաւիք իրենց զգալող ազգին վրայ, գործը բաժնած են մշակներն. մինչ քաղաքական գործիչները կը նախային ամէն միջոցով առաջքն առնել իսկուական հայեանքներ, գրազէտները իրենց բազմազարեան գրականութեան հրապակիւսները կը հրատարակէին ու կը թարգմանէին : Այս վերջիններուն մէջ, Պ. Ա. Չոպանեան պատուոյ տեղ մը կը գրուէ : Ոչ որ իրմէ աւելի աշխատած է մեր մէջ ժողովրդականացնելու նամար հայ բանաստեղծութիւնը, որմէ նոր նմոյշներ կը ներկայացնէ այս նշանաւոր հատորակը : »

« Յիկայա » ուշագրուա նոր հրատարակութեանց շարքին մէջ կը յիշատակէ « հայ աշուղներու նկարագրել բանաստեղծութեանց թարգմանութիւն » :

Խլիւսքրաիսիօն իր օգոստոս 25ի թիւին մէջ կը գրէ :

« Պէտք չէ անգիտանալ թէ Պ. Արշակ Չոպանեան հաւաքած ու ֆրանսերէն թարգմանած է Հայ աշուղներու լաւագոյն քերթումներէն մէկ քանին : Լաւ բնութեամբ էջիք են, որոնց արեւելեան համը ամէն ոք պիտի ճշտակէ :

Ժան Մորեան Կապիք տը Ֆրանս լրագրին մէջ հրատարակում է ամբողջ թերթին մը Les Trouvères arméniens հատորին նուիրուած : Մորեան, ծագումով յուն, ժամանակակից ֆրանսական բանաստեղծութեան վարպետներէն մէն է :

Կը թարգմանենք «տորեւ այդ յօդուածին կարեւոր հատումները :

« Les Trouvères arméniens տիրադրուած հատորը, զոր Պ. Չոպանեան այս օրիս հրատարակեց, շատ համեղ ծաղիկաբաշտ միւն է :

« . . . Հայաստանն այլ եւս չունի՝ չառնոց ի վեր՝ ոչ փայլուն արքունիք, ոչ գեղեցիկ իշխանական զբաղներ, ու թագուհի մը կամ շքեղագեղեւտ բամբիւր մը առջեւ չէ որ այսօրուան աշուղները իրենց ձայնը կը բարձրացնեն՝

լարերուն ընկերակցութեամբ, կը շատանայ զուարթացնելով հիւթից խնջոյք մը կամ միծառուն մը հարմարքը: Գիտեն նաեւ մահերգով մը ընկերանայ մտեղներու մեկնումին, եւ յօժարակամ կը խառնուին հանրային հանդէսներուն, մեծ ուստաղանացութեանց, եւ այն նկարագնէլ հաւարումներուն ուր գիւղացիները կուգան գիշերանց տեսնել շուրջը հաւաքուիլ:

«Միտի՛ք իրիմեան՝ աշուղներու մասին խօսելով՝ կ'ըսէ. «Ձմեռ ժամանակն իրենց համար շատ նպաստաւոր է. երբ գիւղացիք դաշտային աշխատութիւնէն կը դադրին, առաջ ախոռներ կը քաշուին. մանաւանդ երբ լսեն թէ աշուղ եկեր է գիւղ, ամէն տեղերէ կուգան կը հաւաքին. Երգահան աշուղը իր սկսի իւր խաղն ու հնչեալուն Տեսնա՛ս դու, թոռնի՛կ, որչափ զմայլելով մտիկ կ'անեն մեր սնդիկ ու պարզամիտ ժողովուրդը. նոցա հասար աշուղ ծիրադեռէ շուտ գերազանց է, վարդապետի խորոգեմ աւելի ինքեանք անուշ է:»

«Պ. Արշակ Չօպանեան մեզի կ'իմացնէ թէ Ն.Վ. Մկրտիչ իրիմեան այս պահուս հայ եկեղեցւոյ ամենին ամուր սիրուն է, բայց քանատուողն է միանգամայն. ատուղ կը բացատրուի իր խոստովանութիւնը, զոր վերեւ ստորադրեմքի:»

«... Ոչինչ գիտե՛ք Նահապետ Բուշակի կեանքին: Չայն պահ մը չփոթեցին ուրիշ բանաստեղծի մը հետ որ համեմունք է իրեն: Բայց Պ. Չօպանեան սիրով կ'երեւայ թօթմունք՝ Մոտենալարաններու մէջ՝ ձեռագիրներու փոշին, եւ չուսով դրուեց այդ սխարի Պէտք է գտնահանեմ մեր քանաստեղծէն՝ Անուշ Բոչէկը, որ Վանայ մօտ՝ ի Խարապոնիս՝ ծաղկեցաւ. Ժ.Զ. դարուն սկիզբները: Մեր աշուղը, րոտ իր ոճին ու ձեւին, պէտք է պարծւ ըլլայ Ակնոյ մէջ, թուականի՛ք Պ. զոր դեռ դժուար է հշդել: Այս է կարծիքը Պ. Չօպանեանին, որ կ'աւելցնէ թէ Նահապետ Բուշակ շատ հաւանականաբար արքահետով ալուղ» մը եղաւ (1), Բուշակ թողած է տառիկներով վառ գոյներով, եւ խրատական քառականեր, ճիշդ թույլցոյցի Բուրաքաբին պէս:

«Կարգացէ՛ք սա երկու կտորները. Կանթեղիկ մտիկ արա՛, ջուրն ու ձէմն ու հուրն ի լմամն, Կանթեղն է մլտաց նրման, ջուրն ուսման, ձէմն գիտութեան, Քանի գմիտքը սուրբ ունիս, դու սիրով ջանա՛ս ուսման. Հոգիդ է պայծառ գունով որ լոյս տայ քեզ միթուծեան:»

Ծառն տերեւուն աղէկ՝ երբ երակ կենան սիրելին. Զազան երբ ի ծառն ընկնի, նա տրեւն ի վար կու թափի:

(1) Այս մասին ի մտոյ Անանիսի մէջ պիտի խօսուի մանրամասնօրէն: Նահապետ Բուշակն չեղեալած նոր ուստաղանիւմամբ մը, որուն հետ պիտի հրատարակուի նաեւ Վանայի Բոչէկին քանաստեղծութիւնը:

Մանկտի՛ք, ձեր արեւն ասեմ, տերեւին խիստ ծառ կու լինի, Աստուած տայ ծառին տրեւ, բայց տրեւին այլ ծառ չի գտուի:

«Պանդխտութեան ցուերն ալ կը ներշնչեմ քանաստեղծին ու կ'ըսէ. »

Այլ ողորմ չեմ տեսեր քանց հարուստն որ աղքատանայ, Ի վարիպութիւն երթայ, հար ու մար՝ աղքատ չունենայ, Յորժամ սիրելի տեսնու՛ սեւ փամտէ գերեսն ու գլխին, Նորա պացիսուն ի՛նչ բերեմ՝ երբ կանանց ծառն որ չորանայ:

«Այս ողբը գողտրիկ է: Թէոգնիս Մեգառացի որքերպական ամենաբարձր լարը կը հնչեցնէր, հեծելով իր քաղաքակիցներուն աւերմանն ու ու իր իսկ հակառակորդին վրայ(1):»

«Նահապետ Բուշակի սիրոյ երգերը կը խառնեն Արեւելքի ամբողջ հրապոյրը եւ ամբողջ տկարութիւնը:

«Բանաստեղծը ինքզինքը կը ձգէ օրորուիլ թռչնիկներու զայլալով, եւ իր միամտացումը թիւնը աւելի զմայլելի կը դառնայ երբ սոխակն իր երգը կ'արձակէ:

Ան առաւօտուն լուսուն ձայն կուգար դարուն մօտ ձագերուն, Այ իմ փոքրիկ ձագեր, ձայն անուշ է քանց ամենուն. Ձագ մի կայ՝ պուլպուլ կ'ասեն, ինչ կ'ստէ ամենն սիրոյ, Ձայնիկն ակնջըզվա ինկաւ, չի դադրի որ այնքս ի լալու:

«Որսակին ձայնն է նորէն որ զինքը կը հրաւրէ ծառերու չուքին տակ խմելու:»

Աշուն էր, եղաւ գարուն, ա՛հ, քանի՛ կենանք մենք ի տուն. Եկէ՛ք որ պաղան մտնունք ու խըմենք հետ ծառ շրջերուն. Պլպուլն ի վարդին սիրուն հիամբնէ գինւ մանն ի գինուն, Նստեր ի վերայ ձըղին՝ սաղմոսէ իւրքն տունն:

«Եար յին պատկերը գծելու համար, Բուշակին պէտք են ամենէն աղւոր ծաղկիկները եւ ամենէն ախորժելի պտուղները. ու պէտք է ամենէն չքնաղ երգը:

(1) Մորէս քսեկ կ'ուզէ թէ իր ցեղակից Թէոգնիսին պանդուխտի երգերը աւելի բարձր ճախրած են քան մեր Բուշակիները. Մորէս Եթեան իրաւունք ունիւի. Հեղինակներուն դէմ ոչ մէկ ազդ չէ կրցած ու չի կրցար մրցիլ: Բայց Բուշակի պանդուխտի երգերը օճայ գարիկին օջաւի արտայայտած են պաշտելի կերպով, ու հոգոր զոր նախընտրած է Մորէս ցեղակցադուր չէ. լուսաւոր ի յիշատակ: օճա՛մ ժամ զիմ գարիկաւորինս օ վեցեակը:

Այ իմ նուռ ու նուշ բերան, նուռ ու նուշ
ծարիկ 'ւ ըռահան .
Գու հագրեվարդի նրման, մարուն չէ բերել
քեզ նրման .
Պըրկունքդ է լիմոն նրման, կու բանաս դու
մարդու մատան .
Լեզուդ է պլպուլ նրման, կու գովէ գինյ
գարնան նրման :

« Դեռ բաւական չէ . կ'ուզէ նուազագոյնը
երկիրն ու ծովը եւ ամէն ինչ որ մարդոց ճար-
տարարութեամբ հնարած է ամենաքաղցր ու ամե-
նահոտուելու . »

Սիրեմ՝ զայդ սիրուն երեսդ, որ լուսին ի մօտն
Պագնեմ՝ զայդ բարկուկ պրոկունքդ, որ շե-
քերն ի մօտն է լեզի .
Թուիս աչք ու կամար ունքերդ բան ըրծովն
կու գարնէ ալի .
Ի երնիկդ է ի շիշ նրման որ վարդին ջրովն
է ի լի :

« Յետոյ կը մտնուի իր սիրոյ անհամբե-
րութեանը համար, եւ իր ամբողջ էութիւնը
կը յանդիմանէ . »

Ալկունք, ծրարեմ՝ ըզբզ կըրակով որ երթաս
էրիս .
Լեզու՛, ա՛լ կտրեմ ըզբզ սուր դանկով որ ա՛լ
չըխօսիս .
Սրտիկս, ա՛լ դանակ ածեմ, արիւնին մէջն
ծապտիս .
Երբ սապա ու համբեր չունիս, սիրոյ տէր ին-
չո՛ւ կու լինիս :

« Կը հետեւի Գուրին անխոնջ գնացքին .
Գուրն ալ բազաակից չէ՝ միթէ սիրահար բա-
նաստեղծին . »

Ջուր, գըրգըլալէն կուգաս, գետիդ ո՞ր ափէն
կուգաս .
Երթաս այդ ձուրերդ ի վայր, ձայնդ կայ ու
դուռն չերևաս .
Գիտեմ, սիրու տէր ես դուն, ի օտար աշ-
խարհ կու գընաս .
Երթաս ու սիրուդ հասնիս, գիշերին ի բուն
չի լինաս :

« Այս բոլորը լեզուն է տաղանդով, բոս այն
բանաստեղծական եղանակին որ արեւելեան և
զաւորան է . Ներշնչմամբ եւ փոխաբերութիւն-
ներով, Հափըզ եւ Սասաթ աւելի բարձր են,
կարծեմ : Սակայն Քուչակ անարժան չէ անոնց
բազապատուելու(1) : »

* * *

(1) Իրենց գրական ստուար ու քաղաքանէ գործին
ամբողջութեամբ աշուղտ Հափըզ և Սասաթ բարձր են
Քուչակին . քայքայ ֆուչակը իբր . սիրոյ բանաստեղծ
նախադասած էր պարսիկ երկու ընթերցանին, զայն գտած
էր աւելի ըրական, աւելի խոր . ու այդ նախադասեմ վրայ
անխախտ եմ : Մորէս կ'ընդունի որ մեր ամեմեծ
Քուչակը տիեզերահռչակ Հափըզին ու Սասաթին բազապա-

« Անաւասիկ «Ինիքի գովք» մը, տաղիկ մը՝
որ կը թուի ամուր կերպով յորինուած ըլլալ .
վերագրուած է Բերդակեցի Սարկաւագին, որ
կ'ապրէր Սիւնի Դարուն . »

Խաղո՛ղ, ըզբզ գովել պիտի . . .

(Ամբողջ կտորը յիշատակուած է) :

* * *

« Սայեաթ Նովա ԺԸ. դարուն կը վերա-
բերի. ծնած է Թիֆլիս՝ մօտաւորապէս 1719ին . »

« . . . Կառուր հին բանաստեղծը որուն
ստուերն ոգած է Շէքսպիր իր խաղերէն մէկուն
սկիզբը, լատիներէն, անգլիերէն ու ֆրանսե-
րէն կը տաղաշափէր . Սայեաթ-Նովան ալ եռա-
լեզու էր, քանի որ գրեց վրացերէն, թրքերէն
ու հայերէն . »

« Իր սիրեցնքերէն մէկուն մէջ, Սայեաթ-
Նովա շատ սիրուն կերպով կ'ըսէ էնոր որ զինքը
կը տեսնապեսնէ՝ թէ իր այտերուն « խալ » կը
դնէ այնպիսի ձեւով մը որ մարդ կը զինովցնէ,
եւ թէ կ'ուզէ զէնի « մէջլիսներուն » մէջ տա-
նիլ ինչպէս « ոսղ մը ոսկեմիջած » :
« Այ. դարձեալ կ'ըսէ էնոր . »

Ես մէ դարիք բուլբուլի պէս, եւն .

« . . . Սայեաթ-Նովայէն ունինք կտոր մը
որ կը փառարանէ « քեռամնչան », երգչին
ընկերն ու « բաւը » (gagne-gloire) : (Ամբողջ
կտորը յիշատակուած է) :

* * *

« Կը հասնինք բանաստեղծի մը որ բոլորու-
ղին ժամանակակից է, քանի որ ողջ է զեռ .
Ծանոթ է Ջիւանի մականունով . . . Իր բա-
նաստեղծութիւնները հասարակած են երկու հա-
տորի մէջ՝ Ջիւանու ցնար տիպաբանով . « Ջի-
ւանի »-ի բանաստեղծութեան տրական «օթը»,
կ'ըսէ Պ. Զօպանեան, բարբարոս քննադատու-
թիւնը, հանրային կեանքի մեկնութիւնն է .
Ջիւանի ամէն բանէ առաջ բարոյաբան մըն է՝
Հայաստանի ջարդերուն միջոցին, Ջիւանի հըն-
չեցոյց ողբերդն ու նոյն իսկ վրէժխնդրական
տաղը : Այդ տողերուն մէջ՝ ոչ ուժգնութիւն կը
պակար, ոչ ճշգրտութիւն, Սովան, քուսն զէպ-
քերէ ներշնչուած ոտանաւորները պէտք է քնա-
գրին մէջ կարգադրութիւն կարծեմ(1) : Կը յախըն-

ուելու արժանի է : Ֆաղի գայի խալեմէն իսկ զերգանց
կը հոչակէ՝ Մեր Անշուղ մարեն իր տեղը գրեմք արդէ
յայտ եւրոպական բնագոյտունեան Արեւելքի մեծ երգիչ-
ներուն շարքին մէջ : »

(1) Մ'ըսէիք եւնաբարձիւնը ճակատալի է, քայք
անճիշդ . Թիգրէպատական թերութիւնները որ զինքը
մղած են չիլառաստիլ այդ կտորները, աւելի՛ շեշտուած
են բնագրին մէջ : Ջիւանի ներշնչումը յստիս աղիւն է
և ուժեղ, քայք մեր՝ քիչ արշակական, շատ ալայլուած՝
հրապարակագրական բանամեղով ու ճառախոսունեան
լեզուով . Թարգմանութեան մէջ ընդհանրապէս՝ ջանք թա-
փուած է այդ կտորներուն տալ շատ աւելի « բնարգոյ-
կան » և « աշուղական » ռեթ մը քան ինչ որ ունի բնա-
գիրը :

տրեմ յիշատակել թարգմանութիւնը Աշուղը
տիրադրուած փոքրիկ կտորի մը , որ ղմայելի
է : (Ամբողջ կտորը յիշատակուած է) :
ԺԱՆ ՄՈՐԷԱՍ

Ստացայ նամակներ քանի մը անձերէ որ կը
հարցնեն թէ ինչո՞ւ այս հատորին սկիզբը եւրո-
պացի մեծանուն գրագետի մը յառաջաբանը չեմ
դրանչո՞ւ պէս միւս հատորներուն սկիզբը Ահա՛
բացատրութիւնը , Դիմած էի Հանրի տը Րէն-
կէէն , խնդրելով որ ինքը գրէ յառաջաբանը .
հատորը կարգալէ յետոյ , Րէնկէէ ինծի ուղղեց
հետեւեալ նամակը .

« Սիրելի Պարոն .

« Աւարտեցի « Հայ աշուղներու » ընթեր-
ցումը : Ատոնց մէջ կան սքանչելի բանաստեղծ-
ներ , որոնցմէ է այդ Գուշակը , իր այն տա-
ղերը զոր թարգմանած էք՝ կը կազմեն ամբող-
ջութիւն մը ամենայնակամայն ճատ ուրախ պի-
տի ըլլալի գրելով յառաջաբանը որու մասին
խօսեցանք միասին , բայց ինծի կը թուի որ ո-
չինչ պիտի գտնէի աւելցնելու այն պատուական
ներածութեան զոր հատորին սկիզբը դրած էք
եւ այն ծանոթագրութեանց որ բանաստեղծնե-
րէն իւրաքանչիւրը շատ լաւ . կը ներկայացնեն
ու կը մեկնաբանեն : Այն ինչու , սիրելի Պա-
րոն , պէտք է՝ մեծ ցաւով՝ հրաժարիմ մեր ծրա-
գիրն ի գործ դնելէ : »

Նոր դիմում մը ուրիշ անձի մը մօտ՝ հա-
տորին երեւումը կրնար ուշացնել գոնէ 7—8
ամիս . արդէն՝ ձեռագրի ձեռով՝ խեղճ գիրքը
երկու տարի սպասած էր . որովհեղեւ հրատարա-
կել առանց յառաջաբանի :

Ձ ,

ԼՂԼԱՍԳԱՐԱՐՈՒԽԻՈՒ

Կոտորածի տարին այրի մընաց ան .

Հասարակաց փոսերուն

Մէջ ամուսինն իր կը հանդիս . — Կը նիրհէ

Տունն իր փոքրիկը արժգուն .

Օտար յարկի տակ , ձիւն ձրմառ , դեռ կանուխ ,

digitised by

Ճրագի մընտո լոյսին տակ ,
Ան կը լըւայ , տաշտին առջեւ , կը լըւայ՝
Սթթած թեւերն ըսպիտակ :

Դեռ մանկամարդ է եւ աղուոր , դեռ իր սեւ
վարչամակին տակ ունի

Կրքոտ աչքեր , գլխուած սուգին , ժոյթին դէմ
Պատերազմով մը գաղտնի :

Սըրտին մէջ բորբ յաղթահարել չէ կըրցած

Մալուութիւնն իր կուսութեան . —

Տակաւին ծոցը հաւասար կը գրգռէ

Մարդն ինչպէս ե՛ւ կրեւան . . .

Բայց կը լըւայ . — յանուն պատառ մը հացի ,

Յանուն միամօր իր որդւոյն

Ապագային՝ ան կը դաւէ հասակին

Վարդերու թարմ հետաւթիւնն :

Առանձին է գետնայարկին մէջ խոնաւ .

Իր վշտին հետ առանձին ,

Մագներն արձակ՝ մաքուր կուրծքէն վար արձակ ,
Եւ սանդալները սոգրին :

Թուի բոցերուն , կաթսային դէմ մըխացող ,

Փըրփուրին մէջ օճառի՝

Ուրիշներուն աղտին ըսպաս կը դընէ

Սիրտն որը , մարմինը գերի .

Եւ մինչդեռ գորշ շողիւն մէջ լըւացքին

Կը ծրծեն թոյն իր օրեր ,

Եւ գլուխը սեւ (զոր պսակիցին ամուսնոյն
Դիակէն բուսած եղիւնն)

Այդ սեւուկ զը՛նխը խոնարած կոնքին վրայ ,

Մինչ ամբողջ օրը՝ լըլին՝

Ինք կ'ալխատի , եւ կ'ընէ կաթը՝ բեղուն՝

Քըրտինքներովը ճակտին ,

Անդին , մինակ . իր երկխան արթնեցած՝

Օրոցքին մէջ , անօթի ,

Կուլայ , ողի՛կ ողի՛կ կուլայ , եւ հուսկ խոնջ՝

Նոյն իր լացով կը խեղդի :

ԴԱՆԻԷԼ ՎԱՐՈՒԺԱՆ

A.R.A.R. @